

ZAPISNIK
sa glavne rasprave kod Županijskog suda u Splitu
od 27. 10. 2005.

Nazočni od suda:

Spomenka Tonković
(Predsjednik vijeća-sudac)
mr. sc. Damir Primorac
Ljiljana Stipišić
(članovi vijeća-suci)
Jelena Parać
(zapisničar)

Kazneni predmet

Tužitelj: ŽDO SPLIT
Optuženik: Tomislav Duić i dr.
Zbog.k.djela iz čl. 120 st. 1 OKZRH

Broj: K-DO- 131/01

Predsjednik vijeća otvara zasjedanje u 9,00 sati i objavljuje predmet glavne rasprave i sastav vijeća.

Utvrđuje se da su pristupili:

1. Tužitelj: zamjenik Michelle Squccimarro
2. Oštećenik:
3. Optuženici: Tonči Vrkić, Davor Banić, Ante Gudić, Anđelko Botić
4. Branitelji: Drago Cvitanović, Slobodan Mikulić, Željko Ostoja, Željko Gulišija, Vinko Ljubičić, Ankica Luetić, Joško Čeh, Rene Laura odvjetnici iz Splita
5. Vještak:
6. Svjedoci:

Utvrđuje se da su pristupile stranke te da su ispunjeni svi zakonski uvjeti za nastavak glavne rasprave.

Nastavlja se sa izvođenjem dokaznog postupka te se poziva svjedok Darko Milijanović.

SVJEDOK: DARKO MILIJANOVIĆ, ostali podaci kao u spisu na listu 1276, identitet provjeren uvidom u ličnu kartu svjedoka, nesrodan sa optuženicima, upozoren na dužnost kazivanja istine po čl. 324 i čl. 236 ZKP-a upitan iskazuje:

Kada me pitate da iznesem ono što znam u vezi događanja u VIC Lora 1992., prvenstveno o sudbini civila koji bi se tamo nalazili ja mogu reći da ostajem pri onoj svojoj izjavi koju sam ranije dao pred sudom, a vi meni postavite pitanja. Voljan sam odgovoriti.

Na pitanja tužitelja kada je i pod kojim okolnostima došao u VIC Lora svjedok u bitnom iskazuje kao na zapisniku pred I Općinskim sudom u Beogradu od 18. veljače 1992. te navodi:

Ja sam bio vojnik u Gabeli, a nakon zarobljavanja 12. 04. 1992. bio sam odveden u Split u zatvor u Loru time da sam tamo boravio daljnjih 4 mjeseca tj. do 14. 08. 1992. god. Istom prilikom kada sam ja bio zarobljen bilo je zarobljeno 15 vojnika i tri oficira. Po dolasku u Loru bio sam smješten u jednoj ćeliji u dijelu zatvora gdje su bili i stražari. Čuo sam da je postojao i neki blok C, a i vidio sam taj dio zatvora jer sam imao prilike tamo nositi zatvorenicima hranu. iz naših ćelija gdje sam ja boravio nije se moglo odlaziti u blok C nego je za taj blok postojao drugi ulaz. Tamo je bilo zatvorenika, možda dvojica ili trojica koje sam vidio. Posebno se sjećam jednog dečka iz Kragujevca. Zvali su ga „Beli Orao“. Imao je dvije ili tri rane na butinama. Za one druge zatvorenike u bloku C mogu reći da su bili plavi, izlomljeni. I mene su u tom zatvoru zlostavljali na razne načine. Tukli su me raznim načinima pa i bejzbol palicama, spajali su me na struju, tjerovali su me da trčim oko zatvora, a polijevali su me i šmrkovima hladne vode. To su konkretno činili stražari Anđelko i Ante. Kada me pitate kako oni izgledaju i tražite da ih opišem mislim da nema potrebe da ih opisujem kada ih mogu i prepoznati. U svakom slučaju znam da je jedan mali, a drugi je visok.

Osim stražara koji su nas zlostavljali, u zatvor u dolazile i druge osobe iz vanka da bi nas zlostavljale. Primjerice dolazio je neki Giljo i još druge osobe iz grada. Svi redom su nas tukli. Pitate kako su me spajali na struju. Pa mogu objasniti da se to događalo u kancelariji stražara, a na struju su me spajali Ante i Anđelko. Davali bi mi u ruke žice induktorskog telefona, a zatim bi me tjerovali da brojim time dasu oni puštali struju. Na ovakav način sam bio zlostavljan dva ili tri puta, a i drugi zatvorenici su to isto prošli. Za ovu dvojicu mogu reći da su me udarali i bejzbol palicom.

Što se tiče nekih smrtnih slučajeva u zatvoru, čuo sam da je i toga bila. To sam čuo od kolega zatvorenika. Čuo sam baš za onog momka ranjenog po butinama da je navodno umro. Taj dečko je bio skroz skrenuo i u neko doba je počeo da pjeva i doziva svoga brata.

Nije mi ništa poznato o slučaju zatvorenika koji bi pokušao da bježi iz zatvora.

Za MCK mogu reći da su njihovi predstavnici dolazili. Bilo je to otprilike jedanput mjesečno. Imao sam priliku kontaktirati sa tom delegacijom ali se osobno nikome od njih nisam požalio. To nisam ni smio činiti. Jedan od zatvorenika im se bio požalio na tretman u zatvoru pa su ga nakon odlaska delegacije MCK tukli. Inače ja sam bio evidentiran od MCK-a, a poznato mi je da neki zatvorenici nisu bili evidentirani. To znam po tome što bi pred dolazak delegacije MCK neki od zatvorenika bili sklanjani tako da ih delegacija ne evidentira.

Na upit je li bio isti tretman zatvorenika u dijelu zatvora gdje se on nalazio i u onome u bloku C svjedok odgovara ne, tamo su se svaki dan čuli glasovi vriske.

Na traženje tužitelja da navedem ime nekog od zarobljenika kojih se sjeća svjedok izjavljuje: pa bio je jedan Jelenko, sjećam se Čučka i Žarkovića. Kada me

pitate koji vojnici i oficiri su dovedeni samnom zajedno iz Gabele mogu reći da se trenutno prisjećam da je to bio Tošić, Beloica, neki Paja i još neki koje ne mogu trenutno da se sjetim.

Kada me pitate da detaljnije opišem onu dvojicu stražara Anđelka i Antu mogu reći samo to da je bio jedan niži, a drugi viši. Ništa posebno ne bih mogao dodati. Prošlo je dosta vremena i nisam u stanju detaljnije ih opisati.

Na traženje da se svjedok okrene prema okrivljenicima i eventualno izjasni o prisustvu osoba koje poznaje svjedok čini što se od njega traži pa pokazujući prstom prema Anđelku Botiću kazuje, ovo je Anđelko, zatim pokazujući na Antu Gudića izjavljuje Ante, zatim pokazujući prema Tonču Vrkiću navodi ovo je bio Tomin zamjenik, a zatim pokazujući prema Davoru Baniću izjavljuje ovo je Bokser.

Na pitanje tužitelja što može reći o Tominom zamjeniku i „Bokseru“ svjedok izjavljuje: Tomin zamjenik mene nije dirao kao ni ovaj „Bokser“. Vidio sam u prolazu da Bokser tuče neke rezerviste, a za Tominog zamjenika ne mogu reći da je bilo koga tukao. Što se Boksera tiče on je one rezerviste tukao rukama, nogama, bejzbol palicom.

Na pitanje tužitelja je li mu poznato ime Tome Duića svjedok potvrđuje da jeste i da je to bio upravnik u Lori, da je čuo da je iz Vukovara te mu je poznato da je i Tomo prilično tukao. Njega konkretno nije ali druge je. To je osobno vidio. Znao je tući onako kao i drugi rukama, nogama. Što se tiče osobe imenom Miljenko Bajić za njega je čuo ali se ne može sjetiti te osobe. Ništa ne može reći o osobi Josip Bikić. Za Tomu Duića također može reći da je koristio bejzbol palicu.

Na pitanje branitelja okrivljenog Duića je li imao kakvih ozljeda svjedok izjavljuje: nisam imao nekakvih prijeloma ali sam imao ozljeda po leđima. Razmijenjen sam u Nemetinu, a prigodom razmjene od strane liječnika sam bio pregledan. Tom prigodom na mom tijelu nisu pronađene nekakve značajnije ozljede u smislu fraktura osim onoga što sam kazao da su mi po leđima bile ozljede od udaraca, a patio sam i od nesanice. Nadalje izjavljuje da mu nije poznato je li netko od nekih njegovih drugova kolega iz Gabele imao nekakvih ozbiljnih povreda.

Na pitanje branitelja okrivljenog Vrkića na koji način je došlo do njegovog zarobljavanja u Gabeli svjedok izjavljuje: naš kapetan Gidić Duško pregovarao je s Hrvatskom stranom o našoj predaji. Na taj način je došlo do našeg zarobljavanja. Nije to bilo u borbi. Na pitanje branitelja okrivljenog Vrkića svjedok izjavljuje: kada smo bili nas 18 dovedeni u Loru, porazmješteni smo u nekoliko ćelija tako da sam ja bio sa nekolicinom mojih drugova u jednoj od tih ćelija i to u onom dijelu zatvora gdje su bili stražari. Ne mogu se sjetiti tko je točno samom bio u ćeliji. Nakon nekog vremena možda mjesec dana mijenjali su se ljudi u ćelijama, a također su se znale mijenjati i ćelije u kojima smo smješteni. Za tih četiri mjeseca koliko sam boravio u Lori znali su nas stražari ponekad pitati odakle smo ali je to bilo neslužbeno ispitivanje onako bez veze. Kada me pitate koji je bio razlog da nas se tuče ja mogu samo kazati da to ne znam. Koliko znam niti jedan vojnik iz moje grupe nije bio premješten iz ovog dijela zatvora gdje smo se nalazili u onaj blok C, a za oficire ne znam jesu li ih premješitali.

Na upit kako je u pravilu protekao jedan dan u zatvoru svjedok navodi: pa bio bi u ćeliji, a kada bi bilo rečeno izašao bi u šetnju u krug dvorišta. Nije postojalo neko određeno vrijeme za šetnju nego su nas izvodili kada su to htjeli. Ja osobno nisam imao nikakva posebna zaduženja u zatvoru, ali je točno ono što sam prethodno kazao da sam dva ili tri puta nosio hranu onima u blok C.

U zatvoru nisam vidio ni žena ni djece ili staraca ali sam vidio civila. O tome da su ti ljudi civili zaključio sam na temelju činjenice što su bili u civilnom odjelu. Rekao bih da ih je bio petorica, ali im ne znam ime i ne mogu reći kakav je tretman bio prema njima. Bili su smješteni u onom dijelu gdje smo se i mi nalazili. U zatvoru je bilo i Hrvatskih vojnika. Stalno su dolazili, a tretman prema njima bio je dobar. Ne bih znao reći odakle su oni civili bili došli.

Nije mi poznato, a niti sam imao prilike nekoga pitati zašto smo ostali toliko dugo, praktično četiri mjeseca u Lori.

Na upit branitelja okrivljenog Bajića je li mu poznato ime Zlatko Sulejmanović svjedok izjavljuje kako mu se čini daje to bio jedan stražar ili možda Hrvatski vojnik te da su ga zvali „Sule“. Na upit koliko puta je davao iskaz policiji o ovom predmetu svjedok izjavljuje da policiji nije davao nikada iskaz već u Palati pravde i specijalnom sudu za ratne zločine u Beogradu. Zatim izjavljuje da se ne može sjetiti jesu li u tim prigodama čitana imena osoba koje su okrivljene u ovom kaznenom postupku. Ovo suđenje uostalom niti ne pratim kroz medije.

Na pitanje branitelja okrivljenog Banića je li poznaje nekog od rezervista koji su bili u Lori svjedok izjavljuje: sjećam se jednog Jelenka i još nekih ljudi kojima se ne sjećam imena. Mislím da su oni iz Hercegovine. Sa njima je samo poneki put dolazio u kontakt kada su bili upućeni da ih obrišu ili donesu vode. U tih četiri mjeseca koliko sam boravio u Lori dosta puta sam kontaktirao sa njima. Viđali smo ih u vrijeme kada su bili smješteni u nas, a također kada su nas puštali u šetnju zajedno.

Na pitanje braniteljice okrivljenog Bungura je li prilikom razmjene u Nemetinu bilo kome prijavio svoje ozljede svjedok izjavljuje da to nije učinio.

Na upit koliko je ćelija bilo u bloku C izjavljuje: to neznam premda sam ulazio u taj blok. Tamo sam vidio ranije spomenutog Belog orla. Ne mogu kazati kada je to bilo vremenski kada sam njega vidio tamo. Ne znam reći koliko prostorija uopće ima u onom južnom dijelu zatvora gdje smo mi bili smješteni. U ćeliji sam bio većinom zaključan, a možda pola sata dnevno bi bio slobodan. To je bilo onda kada bi nas stražari pustili van da bi nešto uradili, očistili ili slično. Neki put nismo ni bili u stanju učiniti što se od nas zahtijevalo.

Što se tiče nekih spiskova zatvorenika ja tako nešto nisam vidio. Ipak sigurno znam to da je bilo zatvorenika koji nisu bili evidentirani. To znam po činjenici što su sami stražari među sobom govorili da oni koji su evidentirani idu na jednu stranu tj. u svoje ćeliji, a oni drugi koji nisu bili evidentirani odvajaju se na drugu stranu.

Na upit odakle zna da je bio i neki smrtni slučaj u Lori svjedok izjavljuje: Znam za onog momka koji je imao rane po butinama. Ja sam mu čistio te rane, maltene su mu crvi izlazili iz tih rana. Kasnije je zatvorenik Čučak radio za tog dečka

sanduk. Rekao je da sanduk pravi za njega. Ja nisam vidio taj sanduk niti sam vidio kada ga je Čučak pravio. Nisam vidio ni mrtvo tijelo toga dečka. Na daljnji upit jeste li ranije davali kakve izjave u ovom predmetu udruzi Veritas svjedok odgovara niječno, a na upit je li kakvu izjavu davao Dalmatinskom komitetu za ljudska prava izjavljuje ne znam, ja sam davao izjavu u Beogradu kada su bili neki strani predstavnici ali ne znam točno tko je to bio. Istina je da sam pred dvije ili tri godine bio pozivan da dođem na ovaj sud ali tada nisam došao zbog toga što mi nisu bile pružene potrebne mjere bezbjednosti. Kako je to ovaj put učinjeno te su mi pružene sve garancije od strane moje i vaše države, ja sam pristao doći. Na upit je li zna tko je Đevad Mekić svjedok izjavljuje kako mu je poznato da je to zastavnik koji je bio zarobljen kada i on sam, a za Rešida Hođića može reći da je bio vojnik u Lori zarobljen također u isto vrijeme. Misli da su i oni ostali u Lori do 14. 08. 1992.

Na upit branitelja okrivljenog Gudića jesu li u bloku C bili smješteni civili svjedok izjavljuje da nisu već da su bili u onom dijelu zatvora gdje su on i njegovi drugovi bili smješteni, a to je onaj dio gdje su bili i stražari. U bloku C većinom su bili rezervisti. Nadalje izjavljuje da u vrijeme razmjene u Nemetinu nisu svi bili došli na razmjenu već neki jesu, a neki nisu. Što se tiče rezervista nije vidio da bi i oni bili na razmjeni. Nije mu poznato kako bi uopće moglo doći do razmjene onih osoba koje uopće nisu bile evidentirane. Može jedino reći da dok je on bio u Lori određene osobe nisu bile uopće evidentirane.

Branitelj okrivljenog postavlja pitanje svjedoku je li istina da su vas strujom mučili u dva ili tri navrata ili je istina da su vas mučili jednom, a imajući u vidu što ste ranije izjavili na zapisniku o saslušanju kod I OPćinskog suda u Beogradu 18. 02. 2002., svjedok izjavljuje: ja sam spominjao ranije osobu nadimkom Rambo zato što je i to postojalo, ali ostajem pri tome što sam danas izjavio da su me konkretni stražari izvodili dva ili tri puta na „telefoniranje“. Ne bih znao dati neko posebno objašnjenje zbog čega ranije nisam u tom pogledu izričito spominjao ovu dvojicu stražara. U svakom slučaju izvodili su me na puštanje struje više puta, a ne samo jedan. Ne znam zbog čega u ranijem zapisniku stoji tako da sam samo jednom izveden. Kada me pitate od kada sam u ovom vremenskom periodu u Splitu mogu reći da sam tu od ponedjeljka. Nisam razgovarao sa svjedocima koji su prije mene bili ispitivani. Praktično ne izlazim iz svoje sobe. Sa drugima se viđam jedino na ručku. Štampu nisam čitao.

Na upit braniteljice okrivljenog Botića može li objasniti kako je došao u situaciju da bude svjedok u postupku svjedok odgovara ne znam. U vezi sa tim može se zaključiti da je dobio poziv od suda koji ga je ranije zvao pa je tim povodom i došao u ovakvu situaciju. To se svakako odnosi na izjave koje je dao u Palati pravde dva puta, a zatim jednom i u specijalnom sudu. Na upit kako je izgledala ćelija u kojoj se nalazio svjedok izjavljuje da je to bila jedna mala prostorija. Na ćeliji su bila metalna vrata, a na njima je bio jedan mali otvor kroz koji se moglo gledati u hodnik. U ćeliji je postojao i prozor dimenzija 30 cm x 30 cm. a na visini od 1,50 cm od tla. Nije siguran da je prozor bio već na toj visini, već je ovo njegova slobodna procjena. Na prozoru su bile rešetke. Kroz taj prozor nije se mogla provući glava. Osoba po nadimku „Nacista“ nije mu bila poznata da bi se nalazila u Lori. Na upit kako to da je onda na onom zapisniku o ispitivanju u Beogradu od 18. veljače 2002. između ostalog naveo: „po zlu čuven bio je jedan stražar pod nadimkom „Nacista“ koji je premlaćivao zarobljenike u bloku C svjedok izjavljuje: ja to nisam rekao. Ne znam

uopće kako je došlo do toga da se tu spominje neko nadimkom „Nacista“ to je neka greška. Kada mi predočavate da je rečenica prije te navedena riječima „također u ovim izjvljavanjima i tučama su se isticali Ante Gudić i Anđelko Botić kojega su zbog niskog rasta zvali mali Anđelko“ potvrđujem da sam to izjavio. Ja sam zapisnik o kojemu je riječ potpisao, a nisam ga čitao. Ne znam objasniti kako je došlo do unošenja onog izraza „Nacista“. To mi stvarno nije jasno. Kada me pitate jesu li u zatvoru u Lori bili i neki piloti prisjećam se da jesu. Znam da su tamo bili Arsovski Dragan, Mičić Zoran i Đerfi Nikola te neki Panta. Oni su jedno vrijeme također bili u našem dijelu zatvora gdje smo se mi nalazili. Ne znam koliko dugo su ostali u ovom dijelu zatvora sa nama ali znam da su do kraja vremena do kojeg smo i mi ostali povodom razmjene bili u Lori. Ne znam reći kako su bile odjevene osobe zatvorene u bloku C osim što se sjećam za onog momka ranjenog da je bio u uniformi. Na upit jesu li čitavo vrijeme dok je on bio u Lori tj. do 14. kolovoza 1992. u Lori bili stražari Anđelko Botić i drugi koje je imenovao svjedok izjavljuje da čitavo vrijeme su tamo bili ja sam ih vidio. Upitan je li bilo kojom prigodom dok je bio u Lori čuo kakav pucanj svjedok potvrđuje da jeste te navodi kako ne zna povodom čega je došlo do pucnjave.

Konstatira se da okrivljeni Davor Banić stavlja prigovor na iskaz svjedoka pa izjavljuje: „časni sude ja ovog pionira ne znam ni tko je ni što je jer sam ja bio na terenu“.

Na upit okrivljenog Vrkića kako se kapetan Gidić odnosio prema njima svjedok izjavljuje: pa dobro, a na upit kakav je bio prema ratnim zarobljenicima izjavljuje, a isto tako dobro se odnosio. Upitan kakva je hrana bila koju su jeli odnosno je li bila ista za sve u Lori svjedok izjavljuje: pa nije baš.

Na pitanje okrivljenog Botića upućeno svjedoku jeste li tražili od stražara drugu odjeću kako ne biste nosili onu od JNA svjedok izjavljuje nismo tražili drugu odjeću ali smo nakon nekog vremena dobili drugu zatvorsku odjeću.

Okrivljeni Botić izjavljuje: stavljam prigovor na iskaz svjedoka u dijelu gdje navodi da sam ga tukao bejzbol palicom i spajao na struju, a s obzirom da je sam kazao da nije imao nikakvih ozljeda i da je u svom prethodnom iskazu spominjao druge osobe koje bi ga zlostavljale. Isto tako prigovaram iskazu svjedoka u pogledu dužine mog boravka u zatvoru jer je poznato kada je svjedok zarobljen i kada je otišao iz Lore, a poznato je i to kada sam ja bio u Lori i kada sam otišao.

Okrivljeni Gudić izjavljuje: u cjelosti prigovaram na iskaz svjedoka, a posebno na onaj dio gdje isti navodi da sam ja zlostavljao njega i druge zatvorene osobe jer to nije istina. Isto tako prigovaram i na onaj dio iskaza u kojem svjedok govori o vremenu mog rada na poslovima zatvorskog čuvara jer i to nije istina te je na prvom suđenju, a isto tako i u rješenju Vrhovnog suda o ukidanju prvostupanjske presude činjenično utvrđeno točno vrijeme od kada do kada smo ja i gosp. Botić radili u zatvoru kao čuvari, a što se može provjeriti uvidom u spis.

Na pitanje predsjednice vijeća je li mu što znači ime Emilio Bungur svjedok izjavljuje: mislim da je i on radio u zatvoru. Mislim da je bio stražar. S njim nisam imao nikakvih kontakata. Na upit znače li mu što imena Nenad Knežević, Gojko Bulović, Mirko Šušak, Lazo Ostojić, Branko Borović, Tomo Krivić, Duško Galić

svjedok odgovara ne. Utvrđuje se da svjedok nakon spominjanja imena Mirko Šušak izjavio kako misli da je to bio rezervista. Na daljnji upit jesu li sve ćelije bile jednake kao što je ona koju je ranije opisao na upit braniteljice okrivljenog Botića svjedok odgovora, jesu bile su praktično sve iste osim što je u bloku C bila i jedna manja i to u kojoj se nalazio onaj ranjeni dečko. Sve su imale metalna vrata na kojima je bilo jedno malo okno, a ćelije su imale i prozor na određenoj visini time da je na svakom prozoru bila rešetka.

Na upit člana vijeća svjedok izjavljuje ne znam na kojem dijelu zatvora se nalazila ćelija u kojoj sam ja boravio. Posebno nisam u stanju odrediti na kojoj strani svijeta. Što se tiče prozora u ćeliji kada bih htio da pogledam kroz njega ja bih to mogao učiniti ako bi se odupro od krevet. Na upit zbog čega bi to uopće bilo potrebno ako je prozor na svega 1,50 visine, a on je kako navodi visok 1,70 svjedok izjavljuje da vidi i sam da je prozor morao biti i viši negdje oko 2 metra. Ne znam reći koliko je bila visoka ćelija. Prozor u ćeliji bio je pri samom vrhu, tako nešto. Što se tiče kreveta oni su bili vojni na kat. Kada bih htio pogledati kroz prozor bilo bi dovoljno oduprijeti se o onaj donji krevet. S prozora vidi se prilično, cijelo vanjsko dvorište. Mislim da se kroz prozor ne može vidjeti ono što je odmah ispod prozora ali nešto malo dalje od prozora se vidi na udaljenosti od metar ili dva. Ne bih znao opisati detaljnije onog momka iz Kragujevca osim što bih rekao da je bio moje visine, crn.

Na upit je li poznaje Velibora Tomovića svjedok izjavljuje da ga poznaje kao oficira i zarobljenika kojeg je viđao u Lori. Sjeća se da je imao ozljede, da je bio plav. Oba uha su mu bila natečena. Poznaje i Milanče Tošića. On je sa njim bio zajedno. Poznato mu je da je Tošić imao povredu zubi. Na upit je li točno ono što je izjavio na zapisniku kod suda u Beogradu da su u bloku C znali zlostavljati zatvorenike na način da bi gasili cigarete po njihovom licu i tijelu, a tetovaže skidali nožem, svjedok izjavljuje da je to točno i da je to izjavio na temelju onog što je čuo iz pričanja drugih zatvorenika pa tako primjerice da je to govorio Čučak.

Na dodatno pitanje branitelja okrivljenog Gudića je li nakon razmjene imao prilike vidjeti fotografije i likove optuženih na TV ili filmu svjedok kratko odgovara: ne. Nadalje izjavljuje kako on nije bio sudionik snimanja filma koji bi eventualno radi gosp. Puhovski. Na daljnje pitanje koliko dvorišta ima oko zgrade zatvora u Lori svjedok izjavljuje da postoje dva dvorišta jedno veliko i jedno manje. Kada bi on išao pogledati što se zbiva vani kroz onaj prozor svoje ćelije onda bi vidio što se događa na većem dvorištu.

Na dodatno pitanje okrivljenog Botića koliko je kreveta bilo u ćeliji u kojoj se nalazio svjedok izjavljuje da je bilo šest kreveta i da je bilo šest zatvorenika te da su se zatvorenici znali mijenjati po ćelijama.

Daljnijih pitanja svjedoku nema te se otpušta iz sudnice.

Poziva se svjedok Miroslav Petrović.

SVJEDOK: MIROSLAV PETROVIĆ, ostali podaci kao na listu 1307 spisa, identitet svjedoka provjeren uvidu u njegovu ličnu kartu koju je sudu predočio,

nesrodan sa optuženima, upozoren na dužnost kazivanja istine po čl. 324 i čl. 236 ZKP-a upitan iskazuje:

Utvrđuje se da svjedok u bitnom iskazuje kao na zapisniku kod I Općinskog suda u Beogradu od 22. veljače 2002. sa dodatkom i pojašnjenjem:

Pored one izjave koju sam ja dao u Beogradu pomoćniku tužioca želim ovdje dodati još i to kako ću dugo pamtiti odnosno sav svoj život pamtiti ono što sam doživio nakon dolaska u VIC Lora 20. 06. 1992. god. Sjećam da su nas tamo primili dvojica stražara koji su odmah po našem dolasku počeli sa našim maltretiranjem, udaranjem palicama i sa primjenom induktorskog telefona redom prema svakom od nas. To je trajalo nekih dva sata. Nakon toga odveli su nas u jednu ćeliju gdje nije bilo kreveta ni ičega drugog. Nas osmero ležali smo na golom betonu nekoliko dana, a kasnije su nam dali dva „čebeta“. Pored svakodnevnog maltretiranja bilo je svakojakih načina našeg zlostavljanja što je bilo učestalo pa sam tako baš prilikom razmjene koja je na kraju uslijedila saznao da sam bio maltretiran od tri pa do 14 puta dnevno. Liječničku pomoć tražio sam u dva navrata. Prvi put to je bilo nakon prebijanja pa se sjećam da me je snimala neka medicinska sestra i utvrdila da po nogama nemam prijeloma. Drugi put bio sam izložen cijeli dan maltretiranju i to na način da sam gol bio izveden na sunce gdje sam se praktično pekao. Prije nego što sam stao tu na sunce tako gol dali su mi popiti čašu slane vode, a za vrijeme mog stajanja na suncu svakih otprilike pola sata polijevali su me vodom i to od ispod brade pa do prema dolje. Nakon što sam se tako dobro ispekao odveli su me u ćeliju time da sam ispred same ćelije bio pretučen od jednog stražara nadimkom „Sule“. On me je toliko tukao da mi se ona koža ispečena na suncu ogulila sa tijela. U zatvoru u Lori smršavio sam 21 kg. U jednom navratu hranu nisam dobivao zaredom tri dana. Dok sam bio u bloku B možda sam se nekih pet dana uredno i redovno hranio, a sve ostalo proveo sam u bloku C gdje toga nije bilo. Kada me pitate o civilima onda mogu reći kako se sjećam jednog Vuković Miloša iz Livna, penzionera. On je cijelo vrijeme bio u Lori s nama i išao je na razmjenu kada i mi. Maltretiran je kao i mi svi ostali. Za druge civile ja ne znam.

Želim kazati da su mi od posljedica koje trpim vezano za maltretiranja u Lori, oba ušna bubnjića probijena. Bio sam crn po cijelom tijelu pa mi je trebalo dva mjeseca da te modrice i crnilo izađe. Premda nosim cipele br. 41 meni su i cipele br. 45 bile male jer su mi noge bile toliko otečene da nisu mogle u obući stati. Cipele sam koristio kao papuče. Nadalje imam posljedice i u predjelu glave jer s lijeve strane izgubio sam osjet. Glava mi je s te strane gotovo neosjetljiva, a isto tako lijeva ruka i lijeva noga kao da su mi utrnuli. Već 13 godina ne mogu da spavam normalno. Trebaju mi sredstva za spavanje, a ako ih kojim slučajem ne uzmem onda to nije spavanje nego bunilo u kojemu stalno imam osjećaj strepnje da će se sad pojaviti na vratima netko od onih kojih su me maltretirali u Lori.

Na upit tužitelja može li reći koja su to dva stražara bili koji su ih zaprimili u Lori i može li ih opisati svjedok izjavljuje: prošlo je 13 godina i ja nisam u stanju danas opisati te osobe ali ako bi imao mogućnost da izvršim prepoznavanje možda bi ih i prepoznao. Znam da je jedan bio nizak rastom, a drugi visok. Uvijek su bili zajedno u istoj smjeni. Na upit je li za vrijeme dok je boravio u Lori dolazila delegacija Međunarodnog crvenog križa svjedok izjavljuje da su dva puta dolazili i da bi neposredno pred dolazak te delegacije njih zatvorenike iz bloka C izvodili i

zatvarali u jednu kulu nedaleko od Lore dok delegacija ne bih otišla. Upitan o razlozima takvog postupanja svjedok izjavljuje: vjerujem da je to učinjeno da nas ne bi prijavili ovoj organizaciji kao zatvorenike u Lori. Osobe koje su sklanjali u tu kulu uglavnom su bili baš oni zatvorenici iz bloka C dok su oni iz bloka B imali neku popisnicu nešto kao osobnu kartu kao dokaz da su evidentirani kod MCK. Ja sam negdje krajem jula tj. sedmog mjeseca 1992. bio evidentiran i povodom toga dobio sam nešto kao razglednicu da se njome javim kući ali sam ja praktično kući došao u isto vrijeme kad i razglednica odnosno ona je stigla svega 24 sata prije mene. Kada sam bio evidentiran od MCK onda sam od njih i dobio onakvu karticu kakvu su i drugi evidentirani zatvorenici imali. Na upit gdje su vršena ona maltretiranja i zlostavljanja svjedok odgovara: to se događalo u svim dijelovima zatvora, u ćeliji, u hodniku u dvorištu. Ona maltretiranja sa strujom također su se događala u dvorištu zatvora. Na upit tko je to činio svjedok odgovara: najvećim dijelom to su bili stražari, a osim njih i pripadnici vojne policije koja je bila u blizini Lore. Dolazili su nesmetano da nas maltretiraju kako je tko htio. Čak je i civilima bilo dopušteno da dolaze i da nas maltretiraju pa se tako sjećam jedne mlađe žene, djevojke koja me je sa palicom udarila u nos. Doživio sam teška poniženja pred njom. One dvije osobe koje su nas primili u zatvor maltretirali su i mene i druge koji su bili u zatvoru. To su uostalom činili i drugi stražari, a ne samo ova dvojica. Što se tiče osoba koje sam viđao u bloku C mogu reći da se sjećam Okuka Veljka iz Nevesinja, Laze Pribišića iz Mostara i jednog profesora geografije Velimira koji je bio iz mjesta Gacko. U susjednoj ćeliji bila je grupa momaka iz Trebinja. Pored navedenih sjećam se pilota Gorana Pantića koji je također bio u bloku C. Drugih se ne mogu sjetiti. Pantića sam viđao u zatvoru i u dvorištu kada su nas izvodili van. Inače u mojoj ćeliji bilo nas je pet. S jedne strane bila su dva kreveta, a sa druga tri. Kada me pitate kako je izgledao Pantić mogu reći da ga se sjećam da je bio jako mršav. Tjerali su ga da trči dvorištem i da imitira avion. Tjerali su ga u kuću za pse. Toga se jasno sjećam. Od povreda koje je imao znam samo za ono što se otvoreno vidjelo po glavi i tijelu od udaraca. Što se tiče hrane u bloku C nikada nije bila redovna. Dobivali smo jelo koje je bilo doneseno u jednoj posudi sve smiješano. Uz to tek jedan komad hljeba. Stavili bi nam par kašika i za deset minuta trebalo je biti sve gotovo. Znali bi dobiti tri kašike na nas sedam osam.

Na traženje tužitelja da se svjedok okrene i izjasni je li prepoznaje neku od osoba iz Lore svjedok ustaje pa okrenut prema okrivljenicima pokazuje prstom na Anđelka Botića i Antu Gudića navodeći to su one dvije osobe koje su me primile u zatvor u Loru i koji su nas prvi maltretirali.

Na traženje predsjednice vijeća da svjedok kaže zna li imena tih osoba svjedok izjavljuje da imena ne zna.

Zatim svjedok pokazuje rukom na okrivljenog Tonča Vrkića pa navodi: prilikom prve posjete crvenog krsta ovaj čovjek nas je upozorio da pazimo što ćemo kazati predstavnicima te organizacije, da slučajno ne kažemo da im je neka ozljeda nastala uslijed maltretiranja već da kažemo kako smo pali, oklizli se na koru od banane i sl. Po odlasku delegacije taj čovjek nas je zajedno sa nekim stražarima tukao zbog toga što smo rekli nešto predstavnicima crvenog krsta.

Pokazujući prema okrivljenog Davoru Baniću svjedok izjavljuje ovog čovjeka također znam. Jedan put me je tako udario da sam pao u nesvijest. On je također

radio po smjenama kao i stražari. Na traženje tužitelja da pojasni kako to da je prethodno kazao da je bio uklanjan iz Lore pred dolazak Crvenog krsta, a sad govori da su ga prebili nakon onoga što bi iskazao pred predstavnicima Crvenog krsta svjedok navodi: moram pojasniti da sam bio pretučen nakon one prigode što sam prvi put izašao pred predstavnike Crvenog krsta, a ne ranije. To je kao što sam ranije iskazao bilo u sedmom mjesecu 1992. Tada smo prvi put registrirani i prvi put izvedeni pred Crveni krst.

Na upit tužitelja je li mu poznato ime Tomislav Duić svjedok izjavljuje: od ostalih zatvorenika sam čuo da je to upravitelj zatvora. Vidio sam ga u nekoliko navrata. Mene nije maltretirao, ali su mi drugi zatvorenici kazali da je on bio jedan od onih koji su više maltretirali.

Kada mi predočavate imena Miljenko Bajić, Josip Bikić, Emilio Bungur mogu reći da o tim imenima ništa mi nije poznato ni tko su ni što su. Možda kad bi te ljude vidio bi nešto više znao, a ovako sama imena ništa mi ne znače.

Na pitanje branitelja okrivljenog Duića što može reći o civilu Vuković Milošu kojega je spominjao u svom iskazu svjedok navodi: iz razgovora sa tom osobom saznao sam da je iz Livna, da su ga pokupili iz stana u Livnu i doveli u Loru. On je bio penzioner. On sam je rekao da je bio civil. Nije mi poznato je li za vrijeme mog boravka u Lori netko umro ili bio ubijen. Moja ćelija je bila na drugoj strani ali se povremeno čula galama iz dvorišnog dijela zatvora. Na razmjenu sam išao iz bloka C. Ja nisam imao nekih lomova, fraktura kostiju osim onih ozljeda o kojima sam ovdje uvodno govorio.

Na pitanje branitelja okrivljenog Vrkića svjedok navodi: bio sam razmijenjen 14. 08. 1992. god. Na daljnji upit što je on iskazao zamjeniku javnog tužitelja kada je uvodno danas izjavio da ostaje pri tome i da još dodaje ono što je uneseno u raspravni zapisnik svjedok izjavljuje: ja sam davao nekoliko izjava. Prvi put dao sam najdužu izjavu 1996. u Nišu u postupku protiv Gidić Dušana, bivšeg oficira JNA koji je predao vojnike iz Gabele i koji je lično maltretirao zatvorenike koji su u ono vrijeme radili u JNA. Zatim sam 2002. davao izjavu pred I Općinskim sudom u Beogradu, a treći put davao sam izjavu ovdje prisutnom zamjeniku javnog tužioca. Ja ne znam je li ono što je sadržano u zapisniku koji je sačinjen tim povodom obuhvaćeno ono što sam i ovdje danas rekao. Kada me pitate za Gorana Pantića mogu reći da sam ga vidio kada smo dolazili ovamo. To znači da sam ga vidio u nedjelju. Inače druge dane ga nisam viđao osim na objedovanju. On sjedi za drugim stolom. Poznato mi je da je on već saslušan u ovom postupku. Kada mi predočavate da on pred sudom kao svjedok nije spominjao da su ga tjerali u pasju kućicu da laže niti je išta govorio o tome da su ga tjerali da glumi let avionom mogu kazati da ni ja ovdje neke stvari nisam kazao zbog čega se stidim što sam ih u zatvoru činio. Moguće da je to upravo razlog zbog kojeg i Pantić nije kazao ovo što vi spominjete, a koji je pravi razlog ja to stvarno ne znam.

Utvrđuje se da je u 12 i 30 odvjetnik Drago Cvitanović zamolio kratku stanku od pet minuta radi neodložne obveze u zgradi suda što mu je po odluci predsjednice vijeća odobreno.

Utvrđuje se nadalje da je u 13 i 15 odvjetnik Drago Cvitanović došao natrag u sudnicu te izjavljuje da se ispričava sudskom vijeću i svima nazočnima zbog ovako velikog zakašnjenja do kojeg je došlo zbog toga što je rasprava na koju se praktično tek imao javiti kasnila.

Vijeće donosi:

r j e š e n j e

Temeljem čl. 300 ZKP-a upućuje se opomena pred novčano kažnjavanje odvjetniku Dragi Cvitanoviću zbog nepoštivanja reda od strane predsjednice vijeća i sudskog vijeća.

Nastavlja se sa ispitivanjem svjedoka.

Na pitanje branitelja okrivljenog Vrkića svjedok odgovara: mi smo objedovali u bloku C u jednoj prostoriji pored ćelije u kojoj smo se nalazili. Sa predstavnicima MCK kontaktirali smo dva puta. U tim kontaktima nitko sa strane nije bio prisutan barem kada sam ja bio sa njima u tom kontaktu.

Što se tiče Vrkića ja sam samo jedan put od njega bio maltretiran i to nakon završetka razgovora sa delegacijom MCK. Tukao me pesnicama i čizmama. Ne mogu reći kako je saznao što sam ja razgovarao sa predstavnicima MCK, ali mislim da mu razlog nije ni trebao da bi me tukao.

Za Gidić Dušana mogu reći da se prema meni ponašao „kako kad“odnosno u nekoliko navrata udario me ali ja ne znam zašto.

Na pitanje branitelja okrivljenog Banića svjedok izjavljuje da koliko je njemu poznato u jednoj smjeni obično su radila dvojica stražara koje su vidali u zatvoru, a je li sa njima još neki stražar radi na ulazu nije siguran, ne zna. U bloku C stražari nisu stalno bili nego povremeno. Ne zna reći tko je sa Banićem radio u smjeni. Na upit koliko često je viđao Banića svjedok izjavljuje da su se obično svaki treći dan pojavljivali isti stražari pa je u tom smislu tako često viđao i Banića kao jednog od stražara.

Na pitanje braniteljice okrivljenog Bungura poznaje li Vojkana Živkovića, Đevada Mehića i Rešida Hodžića svjedok odgovara potvrdno, a na upit odakle ih poznaje navodi: Đevada Mehića i Rešida Hođića poznajem iz Lore,a Vojkana Živkovića poznajem utoliko što smo sada zajedno došli u Split radi svjedočenja. Njega od ranije nisam poznavao.

Što se stražara tiče misli da su na odorama imali oznaku neke jedinice. Ne može se sjetiti jesu li imali još neke oznake na odorama. Nije mu poznato je li Goran Pantić imao kakve ozljede posebno one koje bi bile u vezi sa padom njegovog aviona. Na upit kako zna koliko često su dolazili predstavnici MCK svjedok izjavljuje: na osnovu onoga kako sam izvođen da bi me sklonili, a to je bilo otprilike jednom u dvije nedjelje odnosno petkom. Na upit je li liječnički pregledan prije razmjene i jesu li utvrđene kakve ozljede na njegovom tijelu svjedok navodi: da pregledan sam u

Zagrebu neposredno prije razmjene. Liječnica mi je dala neke tablete protiv bolova i vatu da bi je stavio u uši te mi je rekla da daljnje liječenje mogu poduzeti kada se vratim u mjesto gdje odlazim.

Na upit branitelja okrivljenog Gudića je li onom prigodom kada je bio ispitivan u prisutnosti tužitelja iz RH i kako je kazao ovdje upravo prisutnog tužitelja je li tada bio pitan o imenima optuženih svjedok izjavljuje: da bio sam pitan ali nisam znao ništa reći u pogledu tih imena. O tim imenima bio sam pitan upravo od ovdje prisutnog tužitelja.

Konstatira se da zamjenik ŽDO-a Split u ovom času intervenira navodom: ja sam između ostalih ovog svjedoka bio pitao o imenima osoba protiv kojih je pokrenut istražni postupak, a ne o imenima optuženih u ovom kaznenom postupku.

Nakon toga svjedok izjavljuje: ja sam bio pitan o imenima, a sad koja su to imena ne mogu točno kazati. U svakom slučaju odgovorio sam da po imenima ne bih mogao reći o kojim osobama se radi. Na traženje branitelja okrivljenog Gudića unosi se u raspravni zapisnik današnji navod svjedoka kako je bio uhićen 16. 06. 1992., a da je u Loru došao nekih sedam ili osam dana nakon toga. Na dodatno pitanje je li onaj ranije spomenuti profesor geografije iz mjesta Gacko bio rezervist svjedok potvrđuje da je bio rezervist oficir. Isto može reći i za Okuku iz Nevesinja i Pribišić Lazu.

Na traženje branitelja okrivljenog da objasni razlike u svom kazivanju između onoga što je sadržano na zapisniku o ispitivanju u Beogradu od 22. veljače 2002. i onog što je danas kazao, a budući da ranije nije spominjao da su mu davali slanu vodu da pije onog prvog dana po dolasku u Loru kada su ga maltretirali te kada nije spominjao da je bio tučen na način da mu se koža ljuštila sa tijela svjedok izjavljuje: jednostavno se ranije toga nisam sjetio, a u međuvremenu sam se prisjetio. Osim toga to što sam danas govorio u vezi slane vode i da sam nakon toga bio tučen na način da mi se koža skidala sa tijela nije bilo tog prvog dana po dolasku u Loru nego kasnije ali ne mogu da se sjetim točno kada.

Nakon što branitelj okrivljenika predočava svjedoku kako je prigodom ispitivanja u Beogradu 22. veljače 2002. između ostalog naveo da je ujutro po dolasku u Loru bio odveden u blok C, a da je poslije desetak dana prebačen u blok B, dok je danas iskazao drugačije navodeći da je svega pet dana proveo u bloku B, a sve ostalo vrijeme u bloku C te nakon što se od svjedoka traži da objasni ovo svjedok navodi: bilo je upravo onako kako sam danas kazao. Tek po dolasku bio sam smješten u blok C. Kasnije ja sam prebačen u blok B gdje sam ostao svega pet dana ali sam nakon toga vraćen u blok C gdje sam proveo sve ostalo vrijeme. 'Ne mogu objasniti zbog čega je ranije napisano onako kako ipak nije bilo.

Na upit braniteljice okrivljenog Botića svjedok izjavljuje da je u položaj svjedoka tijekom vremena došao jednostavno na način što je dobio poziv od suda, a to je najprije bilo 1996. u onom postupku protiv Gidića. Tada je dobio poziv od domaćeg suda, a 2002. god. dobio je poziv od Županijskog suda u Splitu povodom čega je bio pozivan na I Općinski sud u Beogradu gdje je dao svoj iskaz. Kada je davao izjavu u Beogradu to je bilo pred domaćim istražnim sucem, a ne sjeća se je li tome bio prisutan i netko iz RH. Zadnji iskaz je dao pred specijalnim sudom za ratne zločine u Beogradu. Na traženje braniteljice da svjedok opiše izgled ćelija kako u

bloku B tako i u bloku C svjedok izjavljuje: bile su praktično iste. Čelije su imale metalna vrata na kojima je s vanjske strane bio mali prozor koji se otvarao izvanka. Unutar ćelije postojali su mali prozori pri vrhu zida time da je postojalo staklo i rešetka na prozoru. U svakoj ćeliji bio je određeni broj kreveta i to u bloku B u pravilu šest kreveta, a u bloku C pet kreveta. Što se tiče visine zida unutar ćelije radilo bi se o visini koja bi odgovarala trima krevetima postavljenim jedan iznad drugog, a poviše toga bio bi prostor od nekih metar visine do stropa. Prozor bi se nalazio negdje u visini onog trećeg kreveta. Kroz taj prozor nije bilo moguće provući glavu. Rešetke su bile na prozoru. Što se tiče onog otvora na samim vratima ćelije kroz taj otvor mi iz ćelije nismo mogli ništa vidjeti vani jer je taj otvor bio zatvoren s vanjske strane.

Na pitanje okrivljenog Gudića je li on radio u zatvoru sve do njegove tj. svjedokove razmjene, svjedok odgovara ja mislim da jeste.

Okrivljeni zatim izjavljuje: prigovaram na iskaz svjedoka, a posebno na onaj dio gdje isti navodi da sam ja zlostavljao njega i neke druge zatvorene osobe jer to nije istina, a posebno prigovaram na onaj dio iskaza u kojem svjedok govori o vremenu mog rada na poslovima zatvorskog čuvara jer i to nije istina jer je na prvom suđenju i isto tako i u rješenju Vrhovnog suda o ukidanju prvostupanjske presude utvrđeno točno vrijeme od kada do kada smo ja i gosp. Botić radili u zatvoru kao čuvari, a što se može provjeriti uvidom u spis.

Na traženje predsjednice vijeća da se svjedok očituje o prigovoru okrivljenika svjedok izjavljuje: ja sam odgovorio da mislim da jesu ali to ne mora značiti da i jesu.

Na upit člana vijeća je li onaj prozor u ćeliji doista bio baš na razini trećeg kreveta svjedok izjavljuje: tu negdje, ne mogu točno precizirati. Kroz prozor se moglo gledati vani, a kada me pitate što se moglo vidjeti izjavljujem da se iz bloka B mogao vidjeti veći dio dvorišta. Iz bloka C nije se moglo vidjeti barem ne iz one u kojoj sam ja bio. Ja sam bio u ćeliji koja je nasuprot dvorišta. Inače ako je u pitanju prva ćelija u bloku B sa desne strane onda se kroz prozor te ćelije moglo vidjeti prostor od izlaska u dvorište i kapiju tako da se moglo vidjeti 75 posto dvorišta, a kroz prostor druge ćelije s desne strane u bloku B moglo se vidjeti čitavo dvorište. Naravno nije se moglo vidjeti onaj prostor neposredno ispod samog zida jer se nije moglo provući glavu kroz prozor. Radilo bi se o prostoru širine nekih 3 do 4 metra. Pod tim mislim i na prvu i na drugu ćeliju s desne strane u bloku B. Za rešetke na prozorima mogu reći da su bile postavljene na udaljenosti od po desetak cm između svake od njih. Ne mogu reći jesu li bile okomite ili vodoravne.

Na traženje člana vijeća da svjedok kaže na koji način je ranije spomenuti civil Vuković Miloš bio malteretiran kao i svi ostali svjedok navodi: evo dat ću vam jedan primjer. Ja sam sjedio sa jedne strane, a Miloš sa druge strane i od nas se tražilo da jedan drugog šamaramo. Ako po ocijeni stražara nismo dovoljno jako šamarali onda bi sami dobili od njih batine. Mislim da ste me krivo razumjeli. Pri tom šamaranju mi nismo jedan prema drugom sjedili nego smo stajali.

Na pitanje člana vijeća je li i 2002. god. imao zdravstvenih problemima o kojima je danas govorio svjedok potvrđuje da jeste, a na upit što je bio razlog da je pored navedenih tegoba psihičke naravi ipak došao na ovu raspravu da bi svjedočio svjedok izjavljuje: kada sam bio u Lori i doživljavao sve ono o čemu sam govorio ja

sam se na neki način već bio oprostio od života. Nakon što je došlo do razmjene mislio sam da pravda i istina nikada neće ni doći na vidjelo. 2002. god. kada smo dobili poziv od suda mislio sam da se ipak pomiče na bolje, ali tada nismo dobili garancije od Vlade RH da bezbjedno dođemo ovdje. Povodom ovog suđenja koje se sada vodi dobili smo garancije da ćemo biti bezbjedni pa sam odlučio da dođem i svjedočim kako bi barem dio istine došao na vidjelo. Zbog toga se i zahvaljujem sudu što me je pozvao za svjedoka. Na upit što je istina je li ovo što je danas kazao vezano za razloge sigurnosti ili ono što je 22. 02. 2002. kazao pred I Općinskim sudom u Beogradu kada o tome ništa nije govorio već izjavio da nije spreman odazvati se pozivu suda jer je smatrao da bi to otežalo njegovo psihičko stanje svjedok izjavljuje:

Ja sam kasnije imao jedan sastanak povodom poziva komiteta za ratne zločine u Beogradu kada se razgovaralo o svjedočenju pred sudom pa sam tek tada kazao da tražim određene garancije za slučaj da budem dolazio kao svjedok na ovo suđenje.

Konstatira se da okrivljenik Ante Gudić stavlja primjedbu na iskaz svjedoka pa izjavljuje kako razlozi o kojima svjedok govori nisu uvjerljivi jer se on sjeća da je tijekom ranijeg vođenja ovog kaznenog postupka pristigla jedna nota iz Srbije koja je bila i pročitana, a u kojoj stoji da svjedoci neće da se odazovu pozivu ovog suda dok taj postupak vodi sudac Slavko Lozina.

Na ovo svjedok izjavljuje kako mu sadržaj te note nije poznat.

Braniteljica okrivljenog Emilija Bungura prigovara istinitosti iskaza svjedoka koji tvrdi kako je bio zatvaran u kuli da ga ne bih zatekao crveni križ te kako je čak bio i zlostavljan radi toga što je navodno kasnije nakon evidencije isto tako navodno iznosio tzv. stvarno stanje, jer je iz spisa ovog suda i to evidencije ratnih zarobljenika u Lori te popisa ratnih zarobljenika koje je dostavila odgovarajuća državna služba vidljivo da je on evidentiran kao ratni zatvorenik od prvog dana zarobljenika 16. lipnja 1992. o čemu postoje podaci na str. 1327 te 1346 ovog spisa. Vijeću se samo skreće pozornost, a da se ne bi ponavljalo kako su i svi ostali svjedoci koji su saslušavani ovih dana, koji su imali istu priču o svom navodnom neevidentiranju u službenim ispravama koje su sudu dostavljene evidentirani baš od onog dana kada sami kažu da su zarobljeni i to kako po ispravama iz Lore tako i po isprava na državnoj razini.

Povodom prigovora koje je iznijela braniteljica okrivljenog Bungura prisutni svjedok izjavljuje kako je on kazao istinu i ostaje pri tome da on nije bio evidentiran kao zarobljenik u Lori od strane delegacije MCK prije sedmog mjeseca 1992.

Utvrđuje se da daljnjih pitanja svjedoku nema te se otpušta iz sudnice.

Branitelj okrivljenog Banića u cjelosti prigovara iskazu ovog svjedoka, a posebno u dijelu kada govori o njegovim kontaktima sa Banićem. Naime, evidentno je da ovaj svjedok zamjenjuje osobe, opisuje Banića kao čuvara što je nesporno utvrđeno i stoji u pisu da Banić nikada nije bio čuvar u zatvoru u Lori.

Branitelj okrivljenog Vrkića prigovara jučerašnjem iskazu Gorana Pantića utoliko što ističe da je taj iskaz kontradiktoran sam sebi, a i ranijim iskazima, te da je osobito kontradiktoran nesporno odnosno objektivno utvrđenim činjenicama u ovom

postupku. Također se prigovara navodu svjedoka o opisu okrivljenog Vrkića gdje se navodi da ima plave oči što je netočno, da je imao prosjedu kosu što je također netočno iz onog perioda kao i drugi navodi koji bi se odnosili na ovog svjedoka.

Istovremeno se prigovara i na iskaz netom saslušanog svjedoka Petrovića u dijelu gdje ovaj tvrdi da ga je okrivljeni Vrkić tukao one prigode kada se vratio sa razgovora sa predstavnicima MCK-a.

Branitelj okrivljenog Ante Gudića umjesto prigovora na iskaz svjedoka Pantića koji je očigledno neistinit predlaže sudu da radi provjere tog iskaza sam izađe na lice mjesta i utvrdi je li moguće vidjeti događaje na način kako ga taj svjedok opisuje i koji sebe prvi put nakon 13 godina opisuje kao očevica. O svemu ostalom obrana će se izjasniti u završnoj riječi u analizi svakog dokaza posebno.

Braniteljica okrivljenog Botića pridružuje se iznesenim prigovorima kao i prijedlogu odvjetnika Joška Čeha, da raspravno vijeće izađe na mjesto događaja radi pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja i ocijene vjerodostojnosti kazivanja saslušanih svjedoka.

Vijeće donosi:

r j e š e n j e

Prihvata se prijedlog obrane pa će sudsko vijeće izaći na lice mjesta radi pregleda objekta bivšeg VIC Lora i njegove okolice, a o terminu izlaska na očevid biti će odlučeno naknadno time da će stranke također o tome biti upoznate. Rasprava se odgađa za 07. studenog 2005. u 9 sati kada će biti nastavljeno sa ispitivanjem svjedoka.

Dovršeno u 14 i 30 sati.

ZAPISNIČAR:

PREDSJEDNIK VIJEĆA: